

மனோன்மணி நாடகம்
MANONMANI

A PROSE DRAMA
IN TAMIL

BY
FRANCIS KINGSBURY, B. A.

WITH A FOREWORD
BY
A. M. K. CUMARASWAMY, B. Sc., F. P. S.
REGISTRAR, UNIVERSITY OF CEYLON

1949

894 8112
கி.கி.ஸ்

Cents 65

894.8112
~~K-5~~ KIN
CET

NOTE ON THE AUTHOR

The Rev. Francis Kingsbury B. A., (a son of the veteran Tamil Scholar, Rao Bahadur C. W. Tamotharam Pillay, B. A., B. L.) was Professor of Tamil, United Theological College, Bangalore, 1910—1919

Additional Editor of The Tamil Lexicon, University of Madras, 1924—1926

Lecturer in Tamil, Ceylon University College, Colombo, 1926—1936.

Author of Several works in Tamil and English

மனோன்மணி நாடகம்

இஃது
பேராசிரியர்

ஆலப்புழை பெ. சுந்தரம்பிள்ளை

இயற்றிய
மனோன்மணியத்துக்கு
வழிநூலாக

இயற்றமிழ்ப்பேர்தகராசிரியர்
கலைமாணி

பிரான்ஸிஸ் கிங்ஸ்பரி

எவர்க்கும் விளங்கும் தெள்ளிய நடையில் எழுதின
தமிழ் வசனநாடகம்

முதற்பதிப்பு—இருவது அயுத்தம்

சாவகச்சேரி
இலங்காபிமானி அச்சியந்திரசாலை

சர்வதாரிஸ் ஹைஸ்

விலை சதம் 60

All Rights Reserved

~~12053~~ ✓

R. 17880

Printed and Published by
ROBERT KINGSBURY
at
THE LANKABHIMANI PRESS
Chavakachcheri.

IN MEMORIAM

REV. FRANCIS KINGSBURY

BORN 8. 8. 1873.

DIED 12. 4. 194

முன் னுரை

மனோன்மணியம் என்னும் நாடகம் பற்பல துறைகளில் பற்பல அறங்களைப் போதிப்பது; பல அழகு வாய்ந்தது. இதனை எழுதிய பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை, பல கலைகளை நீங்கிக் கரைகண்ட புலவர் சிகாமணி. மனோன்மணியத்தைப் போல் வேறொருதூல் தமிழில் இல்லை. இத்துணை மாண்பு வாய்ந்த நூலுக்கு வழிதூலாய்வந்த என் தூல் முதல் தூலி னது அழகையும் மாண்பையுமுடையது என்னும் வீண் எண்ணம் எனக்கு இல்லை. தமிழ் மாணவர் யாவரும் மனோன் மணியத்தைக் கற்றல் வேண்டும் என்னும் எனக்குள்ள ஆசையே அந்தாற்கு முதற்படியாக இதனை எழுத என்னை எனியது. இது வழிதூலாகளின் கதையைச் சுருக்கியும் ஒரோவிடங்களிற் திரித்தும் எழுதியுள்ளது. முதல்தூல் செய்யுள் வடிவினது.

தமிழ் மூவகைய: இசைத்தமிழ், இயற்றமிழ், நாடகத் தமிழ். நாடகக் கருத்தா, இயற்றமிழ் வடிவில் இயற்றமிழ் லக்கணம் சிதையாது தூல்செய்தல் வேண்டும் என்ற கட்டுக்கு உட்பட்டவன் அல்லன்; உலகவழக்குப் பேச்சையே தன் நூலுள் கொள்ள இடம்பெற்றவன். ஆயினும், மனோன் மணியக் கதையில் வரும் ஆடவரும் அரிவையரும் உயர்குடிப் பிறப்பும் கல்விநலமும் பெற்றவராகலின் அவர் வாய்ப்பேச் செல்லாம் உயர்நடைக்கும் இழிந்த நடைக்கும் இடையே கற்றவர் இயல்பிற் பேசும் பேச்சிலே வரைந்துள்ளேன்.

இந்நாடகத்தில் அங்கம் III களம் 3ல் உள்ளவை எல்லாம் புதியன. பேராசிரியர் செய்த மனோன்மணியத்தில்

இல்லை. இவ்விஷயத்திற் பேராசிரியர் எண்ணம் வேறு, என்
எண்ணம் வேறு. புருஷோத்தமனை நனவிற்காணாவிடினும்
கனவிற்கண்டபொழுதே தன்உயிரும் தன்காதலன் உயிரும்
ஒன்றின்படியால் தந்தையின் எண்ணத்துக்குச் சம்மதிக்க
அவளால் இயலவில்லை. பேராசிரியர் எண்ணம் யாதோ
அறியேன். என் எண்ணத்தை அவர் அறியின் யான் செய்தது
குற்றம் எண்ணர் என எண்ணுகின்றேன். இதனற் பேரா
சிரியர் பேரறிவுக்கு என் கிற்றற்றவைச் சமஞ்செய்தேன்
எனப் பெரியார் எண்ணர்.

Francis Kingsbury

கொழும்பு,
விக்கிரமவாஸ் ஆவணிமீ ௨௧௨

FOREWORD

Of the REVEREND FRANCIS KINGSBURY it may be truly said

He had too much satire in his vein
And was determined not to starve it,
Yet malice never was his aim :
He lashed the vice, but spared the name.

Some of us who differed from him on issues most fundamental, delighted to sit at his feet and learn of him. He was essentially a teacher, and he ever remained a learner. Error was to him the primal anathema, but he was gentleman enough to be ready to detect and recant his own errors as well the errors of others. To friends and foes alike, he was eminently fair, and he often drew attention to overlooked points which definitely weighted an argument in favour of his opponent. He was equally at home unravelling a mysterious passage in Tamil Literature or a difficult point in Christian Theology, and no less at home dancing and singing at a Children's party his inimitable

கள்ளிலே ஒருகுடி குடிச்சுக் கொண்டு
கருவாட்டிலே ஒருகடி கடிச்சுக் கொண்டு.

The great man's sons have placed us all in debt in bringing out this delightful little drama which

was in manuscript at the time of author's demise. Aside from its intrinsic merit, it is full of those characteristics of Father Kingsbury which endeared him to his friends and admirers.

Colombo, Ceylon
May 15th, 1948

••
A. M. K. CUMARASWAMY

கதையில்வரும் ஆடவர் அரிவையர்

சீவகன்	பாண்டிகாட்டரசன்
மனோன்மணி	சீவகன் மகன்
சுந்தரமுனிவர்	சீவகன் குரு
குடிலன்	சீவகன் மந்திரி
காராயணன்	சீவகன் படைத்தலைவன்
பலதேவன்	குடிலன் மகன்
வரணி	மனோன்மணி தோழி
சகடன்	வரணியின் தந்தை
கடராசன்	வரணி காதலன்

செவிலியர் சேவகர் முதலியோர்

புருடோத்தமன்	சோகாட்டரசன்
அருள்வாதன்	புருடோத்தமன் படைத்தலைவன்

சேவகர் முதலியோர்

கதைநிகழிடம் : திருநெல்வேலியும், திருவனந்தபுரமும்

காப்பு

வெண்பா

அமைய அருளனைத்தும் ஆட்டுமேல், நெஞ்சே,
சுமைநீ பொறுப்பதெவன், சொல்லாய் ;—நமையு
நாடகமே ஆட நவின்ரூல் அதற்கிசைய [மிந்த,
ஆடுவம்வா ; நாணம் அவம்.

மனோன்மணியம்

அங்கம் I

களம் 1

இடம்: திருநெல்வேலி பாண்டியன்
கொலுமண்டபம்.

சீவகன், குடிலன், நாராயணன் முதலியோர் கோலுவில்
இருக்கின்றார்கள்.

சேவகன்: மகாராசா! சுந்தரமுனிவர் வாசலில் வந்து நிற்
கிறார்.

சீவகன்: மந்திரி, பிரதானி, நீங்கள்போய் முனிவரை
அழைத்து வாருங்கள்.

குடிலனும், நாராயணனும் போய்ச் சுந்தரரை
அழைத்து வருகின்றார்கள்.

சீவ (தலைமேற் கைகுலிய) சுவாமிகாள்! வருக, வருக.
இன்றல்லவோ இந்நகரமும், இக்கோட்டையும், நானும்
என்மணியும் செய்த தவத்தின் பேறு பெற்றோம்.
இந்த ஆசனத்தில் வீற்றிருக்க.

சுந்தார் இருந்தபின் எல்லோரும் இருக்கின்றனர்.

சுந். சீவகா! உன்னையும் உன் குலத்தையும் பாண்டிய நாட்
டையும் இறைவன் காக்க! எப்படி உங்கள் சேமம்?

சீவ. சுவாமிகள் அருளிருக்க எங்களுக்கு என்ன குறை?

சுந். மனோன்மணி சேமம் எப்படி?

சீவ. மணியும் சேமமுடையாள்.

சுந். நன்று, நன்று.

சீவ. சுவாமிகள் கோட்டையைப் பார்த்ததோ?

சுந். (பராமுகத்தோடு) ஆம், பார்த்தேன்.

சீவ. ஏன் ஏதாவது குற்றம் குறை உண்டோ?

சுந். குற்றமொன்றுமில்லை.

சீவ. குறை?

சுந். ஆம், குறை ஒன்று கண்டேன். இந்தக் கோட்டையைப் பகைவர் முற்றினால் நீ தப்பிப்போக என்ன வழி வைக்கிருக்கிறாய்?

சீவகனும் குடிலனும் ஒருவரையொருவர் நோக்குகின்றனர்.

சீவ. சுவாமிகாள்! என்பெயரைக் கேட்டாலும் அரசரெல்லோரும் அஞ்சுவார்களே. இந்தக்கோட்டை எவ்வளவு வளமுள்ளது! இதன் அகழ் என்ன! கோட்டை மதில்மேலுள்ள பொறிகளென்ன! யாரேனும் மடையர் தட்டுத் தடுமாறி தெரியாமல் வந்தாலும் இந்தப் பொறிகளின் இயக்கத்தைக் கண்டவுடனே நடுநடுக்கி, கலங்கி ஓடிவிடுவார்களே. இப்படியிருக்க நான் தப்புவதற்கு வழி ஏன்?

சுந். சம்போ! சங்கரா!.....சீவகா, உன் நன்மையையும் மனோன்மணி சேமத்தையும் தேசத்தின் வாழ்வையும் எண்ணி நான் இக்கோட்டைக்குள் சில கிரியை செய்யவேண்டும். கோட்டைக்குள் ஓர் அறையில் நினைத்தனோம் வரவும், போகவும் தடையில்லாதபடி

எனக்கு அறையின் திறவுகோலும் வேண்டும். தருவாயா?

சீவ. சுவாமிகள் சித்தம் என்பாக்கியம். சேவகா! சுவாமிகள் காட்டுகிற அறையும் திறவுகோலும் சுவாமிகளுக்குக் கொடு.

சந். வெற்றிபெறுக சீவகா!

சந்தரர் எழுந்துசெல்ல எல்லோரும் வணங்கி வழியனுப்புசின்றனர். சந்தரர் சேவகனோருவனோடு வேளிச்செல்கின்றனர்.

கவம் 2

இடம்: திருநெல்வேலிக்கோட்டை, சன்னிமாடம்.

மனோன்மணி இருக்க, வருகிறாள் வாணி.

மனோ. வாணி! வா வா; ஏன் உன்முகம் வாடியிருக்கிறது?

வாணி. (பேசக் கஷ்டப்பட்டு) ஒன்றுமில்லை அம்மா.

மனோ. ஏன்? என்ன விசேஷம் வாணி? ஏன் அழுகிறாய்?

வாணி. அம்மா, நான் எப்படிச் சொல்லுவேன்?

மனோ. என்ன, நடராசர் உன்னை ஏமாற்றிவிட்டுப் போய் விட்டாரோ?

வாணி. (இல்லையென்ற குறிதோன்றத் தலையை அசைக்கிறாள்.)

மனோ. பின்னை என்ன; கேற்று உனக்கு என்ன சொன்னார்?

வாணி. நாங்கள் ஒருவரையொருவர் சந்தித்து இன்றைக்கு அஞ்சுகள்.

மனோ. “நாம் ஒருவரையொருவர் காணா நாளெல்லாம் வினும் நாளே” என்றசொல் வெறும் பேச்சுத்தானோ?

இதுகாணோ காதல்?

[வாணித் தேம்பித்தேம்பி யழுகின்றாள்.]

மனோ. (வாணியின் கையிரண்டையும் தன் கைக்குள் அடக்கி) கோழி, எனக்கும் ஒளிப்போ?

வாணி. அம்மா! என் தகப்பனாக் தாயு மென்னை நடராசருக்குக் கொடுப்பதில்லையாம்; அதுமட்டுமல்ல; குடிவன் மகன் பலதேவனுக்குத்தான் என்னைக் கொடுப்பார்களாம்.

மனோ. அதற்கென்ன; பலதேவன் மந்திரிமகன் அல்லவோ? கட்டழகன்; அதற்கென் அழுவான்?

வாணி. அம்மா, நடராசரும் பலதேவரும் ஆணையும் பூணையும் போலல்லவோ? நடராசருக்கு என்னைக் கொடா விட்டாலும் நான் இப்படி விசனப்பேன். நான் அவரை நேசிக்கிறது அவருக்குத் தெரியும். நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் நேசிக்கால் அதுபோதும். மனமும் மனமும் பொருந்தினபின் மணம் அவ்வளவு அவசிய மில்லை. அது அல்ல என்னை வருந்துகின்றது. பல தேவன் கையில் என்னைக் கொடாமல் இருந்தால் அதுபோதும்—எனக்கு வயது இருபத்துமூன்று ஆகியும் ஒருநாளும் என் தாய்தகப்பன் சொல்லை மறுத்ததேயில்லை. ஆனால் இன்றைக்கோ..... (தேம்பியழுகின்றாள்.) அவர்களைப் பார்த்து..... “என்னையல்ல.....என் பிணத்தையே..... பலதேவன் கையிற் கொடுப்பீர்கள்” என்றபின் இக்கே ஓடிவந்துண்டீடேன். (தேம்பியழுகின்றாள்.)

மனோ. வாணி! வாணி! அழாதே. அழாதே. ‘கடவுளை நம்பி நோர் கைவிடப்படார்’ என்று சந்தாமுனிவர் நமக்குப் போதித்தது நீ மறந்துபோனாயோ? எனக்கோ ஒரே ஒரு ஆசை சந்தாமுனிவர் திருவடியில் இருந்து ஞானவாசிட்டம் வாசிப்பதே.

வாணி. தாலறிவு என்னசெய்யும்? வேகுதே என்நெஞ்சு!

மனோ. எதுக்கும் கடவுள் இருக்கிறார். வா, பந்தாடுவோம்.

கனம் 3

இடம் : சீவகன் கொலு.

சீவகன், குடிலன், காராயணன் முதலியோர் இருக்க சகடன் வருகிறான்.

சகடன், மகாராசா வாழ்க! வாழ்க மகாராசா!

சீவ. வாரும் சகடரே; சேமந்தானே?

சக. சேமமே. மகாராசானின் குடைக்கீழ் இருக்கிற எங்களுக்கு என்னகுறை?

சீவ. குறையுண்டோனென்று நான் கேட்கவில்லையே. ஏதோ குறையிருக்கிறதுபோற் தோன்றுகின்றது. என்ன சங்கதி?

சக. மகாராசா! எனக்கு வயது ஐம்பத்தைஞ்சு. இத்தனை வருஷம் குறையென்றால் என்ன என்று எனக்குத் தெரியாது. இப்போதோ..... ஒருவரும் ஒரு தீங்கும் எனக்குச் செய்யவில்லை. யார் எனக்குத் தீங்கு நினைக்கிறவர்கள்? என்மகள் வாணிதான் இப்போது எனக்கும் அவள் தாய்க்கும் இயமன்போல வந்திருக்கிறாள்.

சீவ. சகடரே, அப்படிச் சீசொல்லாதேயும். வாணியை நான் அறிவேன். அவள் புத்தி என்ன! படிப்பென்ன! குணமென்ன! இதனால் அல்லவோ மனோன்மணியும் வாணியும் நகமும் தசையும்போலச் சினேகிதிகள். வாணி நல்லவள்.

சக. எல்லாருக்கும் நல்லவள்தான். எங்களுக்குத்தான் கொள்ளி வைக்க வந்தவள்.

சீவ. என்ன சங்கதி?

சக. வாணியை நம் மந்திரியார் மகன் பலதேவருக்குக் கன்னிகாதானம்செய்ய நானும் என்மனைவியும் எண்ணினோம். இதை நாங்கள் நேற்று அவளுக்குச் சொல்ல, 'பெட்டியிலே அடங்கியிருந்த நாகம் சிறிக் கொண்டு படமெடுத்ததுபோல' உருக்கொண்டாள். இதற்குமுன் ஒருநாளும் அவளை இப்படி நாங்கள் கண்டதேயில்லை.

சீவ. ஏன், என்னசொன்னாள்?

சக. தான் செத்தாலும் பலதேவனுக்கு வாழ்க்கைப்படப் போகிறதில்லையாம்.

சீவ. ஏன், என்னகாரணம்?

சக. இங்கே நடராசன் என்ற ஒரு பித்தன் திரிகுறன். தான் வாழ்க்கைப்பட்டால் அவனுக்குத்தான் வாழ்க்கைப்படுவாளாம். இல்லாவிட்டால் இருக்கிற படியே இருப்பாளாம். இனி நாங்கள் என்னசெய்வோம்?

சீவ. நடராசன் வடிவழகன். எந்தப்பெண்ணும் அவனைக் கண்டால் மயங்குவாள்; ஆனால்.....

சக. எங்களுக்கு வேறே பிள்ளையில்லை. நாக்களிடுவரும் காசிக்குப்போய் கங்கையிலே விழுந்து உயிரைவிடப் போகிறோம். போகுமுன் மகராசாவுக்கு இதைச் சொல்ல வந்தேன்.

சீவ. சிச்சி, சகடரோ, என்ன வீண்பேச்சு? நான் வாணியைக் கண்டு பேசுவேன். என்பேச்சை அவள் தட்டாள். உங்கள் விருப்பப்படியே அள்ள பல தேவனுக்கே வாழ்க்கைப்படச்சம்மதிக்கும்படி செய்வேன். நீர் வீண ஆயாசத்தைவிட்டுச் சந்தோஷத்தோடு போம். உமது மனைவியையும் போய்த் தேற்றும்.

சக. மகாராசா! எங்களுக்கு புதுஉயிர் வந்தது. வாழ்க, வாழ்க, பாண்டியகுலதீபமே!

சகடன் போகிறான், குடிலனும் போகின்றான், செல்லி ஒருத்தி வருகின்றாள்.

சேலி. நமஸ்காரம் சாமீ!

சீவ. என்ன தாதி, உன் முகத்திலே கலக்கந்தோன்றுகின்றது?

சேலி. மகாராயா, நம்ம தாய்க்கு.....

சீவ. தாய்க்கு என்னடி? உடனே சொல். ஒன்றும் ஒளிக்காதே.

சேலி. இல்லை, மகாராயா. நேற்றமாலை தாயும் வாணியும் பந்து விளையாடினார்கள் நிலாமுற்றத்திலே. அதன் பின் சாப்பிட்டுவிட்டு தாய் படுக்கைக்குப் போனார்கள். இராத்திரியெல்லாம் நல்ல தூக்கம். நான் பக்கத்திலேயே படுத்திருந்தேன்.

சீவ. சொல்லு, சொல்லு. காரியம் என்ன என்று சொல்லு. கதையை வளர்க்காதே.

சேவி. இல்லை, மகாராயா. தூக்கத்திலே வாய்க்குழறி ஏதோ பேசினார்கள். நான் உற்றுக்கேட்டேன். “நாதா! நாதா! நான் உம்மை ஒருநாளும் மறவேன்” என்ற சொல்லுக்கேட்டது. அப்புறம் காய் திடீரென்று அழுதார்கள். உடனே எழுப்பி என்ன என்று விசாரித்தேன். “ஒன்றுமில்லை, கம்மர தொந்தரவுசெய்யாதே” என்றார்கள். ஆனாலும், அதுமுதல் இம்மட்டும் காய்ச்சல்; ரொம்பத்தாகம். பார்வை வெருண்ட பார்வை; ஒருத்தரும் பாராவிட்டால் தானே சிரிக்கிறதும் அழுகிறதும். தாய்க்கு ஒரு நாளும் இப்படி இருந்ததில்லை, மகாராயா.

(தேம்பியழுகிறாள்.)

பாண்டியன் எழுந்து சேவிலியோடு செல்கிறான்.

கனம் 4

இடம் : கன்னிமாடம்.

மனோன்மணி சயனித்திருக்க சீவகன் பக்கத்தில் ஓர் சூசனத்தில் இருக்க, வாணியும் செவிலியும் நிற்கிறார்கள்.

சீவ. மகளை! உனக்கு என்னசெய்யுது? (அவள் நெற்றியில் அரசன் தன் கையை வைத்து)

மனோ. (மேளன்ம்)

சீவ. மகளை! ஏன் ஒன்றும் பேசாமல் இருக்கின்றாய்?

மனோ. அப்பா! என்னென்று சொல்ல? எனக்கே தெரிய வில்லை. இப்படி முன் ஒருபோதும் இருந்ததில்லை. என்மனத்தில் பெருங்குழப்பம்.

(கண்ணீர் சிந்துகிறாள்.)

சீவ. மணி! ஏன் அழுகின்றாய்? நீ அழுதது நான் ஒரு நாளும்கண்டதில்லை. பிள்ளைகள் இப்படித்தான் தங்களுக்கு கோபும் வருத்தமும் உண்டாக்கிக்கொள்வதுமன்றி மற்றவர்களுக்குக் கஷ்டந்தருதல்.

(வாணியைப் பார்க்கிறாள்.)

வாணி! இங்கே வா. நீயும் இப்படித்தான், இதுவரையிலும் கல்லபிள்ளையென்று பேசெடுத்தநீ இப்போது குழப்படிசெய்யத் தொடக்கிவிட்டாய்.

வாணி. மகராசா! நான் என்னசெய்வேன்?

சீவ. சும்மா இரு, எனக்கெல்லாந்தெரியும்; உன் தாய் தகப்பனை விட நீ அதிகம் படித்தவளோ? புத்தி சானியோ? அனுபவம் முதிர்ந்தவளோ? அவர்கள்

பேச்சைக் கேளாமல் முரட்டாட்டம்பண்ணுகிறாய்.
(வாணி மௌனம் சாதிக்கிறாள்.)

ஏன் வாணி, உன் தாய்தகப்பன்மார் உன்னைப் பலதேவ
னுக்குக் கலியாணம்செய்துகொடுக்க எண்ணினால்
அதற்குச் சம்மதியாமல், மாட்டேன் என்கிறாயாம்.

வாணி. மகாராசா! நான் பலதேவனை நேசிக்கமுடியாத;
நான் நேசியாத ஒருவனை விவாகஞ்செய்ய சம்ம
திப்பது எப்படி?

சீவ. அட்ட, புதுப்பேச்சுப் பேசுகிறாய். எங்கள் காலத்
திலே பிள்ளைகளுக்குத் தாய்தகப்பன்மார் கலியாணஞ்
செய்து வைப்பார்கள். அதன்பின் பிள்ளைகள் ஒரு
வரை ஒருவர் நேசிப்பார்கள். இப்போது முதலிலே
அறிந்து நேசிக்கவேண்டுமாம். அதற்குப் பிறகு
தானும் விவாகம்செய்கிறது! இது கலிகாலம்.

வாணி. மகாராசா! நேசம் என்பது இயல்பிலே வருவதோ
அல்லது கட்டாயத்தினால் வருவதோ? 'நீ ஒருவனை
நேசி' என்றால் நேசிக்க முடியுமோ?

சீவ. உன் கெட்டிக்கனத்தைக் காட்டுகிறது இங்கே அல்ல.
நான் சொல்லுகிறபடி பலதேவனையே நீ விவாகஞ்
செய்யவேண்டும்.

வாணி. இல்லை என்றால்?

சீவ. நீ என்றைக்கும் கன்னியாயிருக்கவேண்டும். வேறொ
ருவனையும் நீ விவாகஞ்செய்வது இல்லை.

வாணி. சம்மதம்.

சீவ. போடி, பிச்சி. நீ என்றைக்கும் கன்னியாயிருந்தால்
உன் அழகு எப்படிப்போம்? அரைத்தால் அல்
லவோ சந்தனம் மணக்கும்.

- வாணி. கதையான் ஆரித்தால் சந்தனம் மணக்குமோ?
- சீவ. விடு விடு, பகிடி; நான் சொல்லுகிறபடி செய்ய வேணும்.
- வாணி. மகாராசா, என்றைக்கும் கன்னியாய் இருக்கச் சம்மதம். (சேவகன் வருகிறான்.)
- சேவ. சந்தரமுனிவர் வந்திருக்கிறார்; மகாராசாவைக் காணலாமோ என்று கேட்டார்.
- சீவ. ஆம், ஆம்; உடனே அவரைக் கூட்டிக்கொண்டு வா. (சேவகன் செல்கிறான்.)
- சந்தரமுனிவர் வருகிறார். சேவகன் பின்னாலே வருகிறான்.
- சீவ. சுவாமிகளா! நமஸ்காரம்; சுவாமிகள் வந்தது நல்ல வேளை.
- சுந். என்ன விசேஷம்? (மனோன்மணியைப் பார்க்கிறார்.) மனோன்மணிக்கு என்ன?
- சீவ. இராத்திரித் தொடக்கம் காய்ச்சலாம்; ஏன் என்று தெரியவில்லை. கேட்டால் ஒன்றுஞ் சொல்லுகிறாள் இல்லை.
- மனோ. சுவாமிகளா! என்ன என்று எனக்கே தெரியாததை நான் எப்படிச் சொல்வது?
- சுந். (இரண்டு விநாடி அவளை உற்றுநோக்கினபின்) சிவகா! உன் மகளுக்கு ஒருதீங்கும் இல்லை. இதெல்லாம் சிக்கிரம் மாறிவிடும். நான் உனக்கு ஒன்று சொல்ல வேண்டும். இங்கே வா. (தனியிடத்துக்கு அரசனை அழைத்துச்சேன்று) மனோன்மணிக்கு விவாகம்செய்யும் பருவம் அநிகதது. அவள் என்றைக்குஞ் சின்னப்பிள்ளை என்று நீ நினைக்கக்கூடாது. சிக்கிரம்

விவாகஞ்செய்து வைக்கவேண்டும். இவளுக்கு ஏற்ற கணவன் சேரதேசத்து மகாராசா புருஷோத்தம வருடனைவிட வேறொருவனும் இல்லை. அவனுக்கும் மனோன்மணியைப்போல வேறொரு யனைவி கிடைப்பதும் முடியாது. இது நான் அறிந்த உண்மை. காலந்தாழ்க்காமல் உடனே சேரனிடம் தூதனுப்பி செய்யவேண்டிய ஒழுங்கெல்லாம் செய். சேரனிடம் பேராய் ஒழுங்குசெய்யக்கூடியவன் நடராசன், உடனே அவனை அனுப்பு.

சீவ. சுவாமிகாள்! இதற்கு என்ன கைமாறு செய்வேன்? என்னையும் என் மணியையும் காக்க மதுரையை விட்டு அடிகள் திருநெல்வேலிக்கு வந்தது சிலன் செயலன்றோ? சுவாமிகள் சொல்லியருளியபடியே செய்வேன். ஆனால் அதற்குமுன் குடிசனையும் ஒரு வார்த்தை கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும்.

சுந். சரி சரி, உன் எண்ணப்படிசெய். சம்போ, சங்கரா, மகாதேவா! மனோன்மணியை நீதான் காக்கவேண்டும்.

சுந்தரர் போகிறார்.

கனம் 5

இடம் : குடிவன் வீடு..

நிலாமுற்றத்திலே குடிவன் முன்பின் உலாலிக்கொண்டு சிந்தனைசெய்கிறான்.

குடி. (தனதுள்) புத்தியே சகலசத்தியும். இதுவரையும் நினைக்கெதல்லாம் முடித்தேன். மதுரையைவிட்டு அரசனைப் புறப்படுத்தி, திருநெல்வேலிக்குக் கொண்டு வந்தேன். மதுரையில் வரக்கூடிய தடைகள் திருநெல்வேலியில் வாரா, கோட்டையும் கட்டிமுடித்தேன். அடுத்தபடி என்ன? யோசித்துச் செய்தால் எல்லாம் அனுசூலமாகவே முடியும். சுந்தரானும் நாராயணனும் சிவகளைக் காக்கக் கங்கணங்குட்டிக் கொண்டு நிற்கிறார்கள். குடிவன் யாரென்று அவர்களுக்குத் தெரியாது. இயமன் கையிலகப்பட்டவனை ஒருவேளை மீட்கலாம். சாவித்திரி மீட்டாளாமே சத்தியவாளை. குடிவன் கையிலகப்பட்ட சிவகளைத் தப்புவிக்கத் தேவராலும் முடியாது; மூலராலும் முடியாது. ஆலவாய்ச் சுந்தரேசரும், திருநெல்வேலி வேய்முத்தரும் கெட்டிக்காரரானால் ஒருகை பார்க்கட்டும். நானும் ஒருகை பார்ப்பேன். ஆனால் எல்லாம் காலம் அறிந்து செய்யவேண்டும். தகுந்தபடி யோசிக்கவேண்டும். இதிலே பிழையொன்றும் விடக்கூடாது. பாண்டிநாடு நமக்கே. நமக்குப்பின் நம் சூமாரன் பலதேவன் பாண்டியனாவான். குடிவ பாண்டியர்; ஆகா, நன்று கொளிக்கின்றது. (சேவகன் வருகிறான்.)

சேவ. மகாப்பிரபு, மகாராசா எசமான்களை அழைத்துவரும் படி என்னை அனுப்பினார்.

குடி. என்ன ஷிசேஷம்?

சேவ. இளவரசிக்கு இராத்திரிமுதல் காய்ச்சலாம். சுந்தர முனிவர் வந்து பார்த்துவிட்டுப் போனார். இராசா விடத்திலே ஏதோ இரகசியம் சொன்னாராம். இரகசியம் எல்லாம் பரகசியமாய்ப்போய்விட்டது. மனோன் மணித்தாய்க்கு உடனே ஒரு கலியாணம் பேசி முடித்துவைக்கவேணும் என்றாராம்.

குடி. நல்லது, நல்லது. இந்தச் சுபவிசேஷம் கொண்டு வந்த உனக்கு இதோ வெருமதி. (தன் கழுத்திலிருந்த முத்துமாலையை எடுத்துச் சேவகன் கழுத்தில் அணிகிறான்) போ, மகாராசாவிடத்திற்குச் சொல்லு, ஒரு கொடியில் வந்துவிட்டேனென்று.

சேவ. (சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து) பிரபு, பிரபு! எசமான்களைப்போலப் பெரியமனுஷரை உலகத்திலே பார்க்கலாமோ? (எழுந்து வேளியே செல்கிறான்.)

குடி. மடையன், இவனைப்போல் எல்லாரும் மடையர். இவன் பேதை, நாராயணன் மட்டி, சுந்தரன் மடையன், சிவகன் மிலேச்சன். இவர்கள் எல்லாரையும் இராட்டினத்திலே ஒரு ஆட்டம் ஆட்டி வைப்பேன்.

கனம் 6

இடம் : அரமனை

சீவகனும் குடினும்.

- சீவ. இசெல்லாம் சொன்னவர் சுந்தரமுனிவர்கான். புருஷோத்தமவருமனை, மணிக்ரு ஏற்ற கணவன் என்று குறித்ததும் அவரே. சேரனிடம் நடராசனைத் தூதனுப்பும்படி சொன்னவரும் அவரே.
- குடி. மகாராசா, இளவரசியின் விவாகத்தை நான் மறந்திருந்தவனல்ல. கோட்டை கொத்தளங்களெல்லாம் முடிந்தவுடனே அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்ய எண்ணியிருந்தேன். எல்லாம் கட்டிமுடிந்தன. இதைப்பற்றி மகாராசானிடம் நாளைக்குப் பேசலாம் என்று நினைத்தேன். பஞ்சாங்கத்திலே நாளைக்கு நல்லநாள். சுந்தரர் இன்றைக்கே சொல்லிவிட்டார். சந்தோஷம், சந்தோஷம். இதைக் கேட்டவுடனே என் உள்ளத்தில் வந்த களிப்புக்கு அளவில்லை.
- சீவ. ஆம், அறிந்தேன். நீ சேவகனுக்கு முத்துமாலையை கொடுத்ததெல்லாம் வந்து சொன்னான்.
- குடி. புருஷோத்தமன் பல நற்குணங்களுள்ளவன் ; வீரன், அஞ்சாநெஞ்சன். ஆனால்.....
- சீவ. ஆனால் ?
- குடி. தன்னையிடப் பெரியவன் ஒருவனுமில்லை என்ற செருக்குள்ளவன். வாலிபனிடத்திலே செருக்கு இருப்பது இயல்புகானே. வயது முதிர், முதிர், தன்னைப்போன்றவர்களும் தன்னிலும் பெரியாரும்

இருக்கிறார்கள் என்பதை அறிவான். ஆகவே, இதை ஒரு பெருங்குற்றமென்று கொள்ளலாகாது. வேறொரு தடையுண்டு: பெண்விட்டார் சிவாகம் பேசிப் போவது முறைஅல்ல; வழக்கமுமல்ல; அழகுமல்ல. ஆயினும் ஆபத்துக்குப் பாபமில்லை. நமக்கு அவசரமானால் நாம்தானே போகவேண்டும்!

சீவ. அப்படி என்ன அவசரம்? எனக்கும் என் மகளுக்கும் பழிப்புக்கிடமானதொன்றும் நான் செய்யக்கூடாது.

குடி. மகாராசா! இளவரசியாளுக்கு புருஷோத்தமனே தக்க மணமகன் என்று சுந்தார் சொன்னது முழுவதும் சரி. அவனிடத்தில் இப்போதே தூதனுப்பி ஒழுங்குபண்ணவேண்டும் என்றதிலும் தவறுஇல்லை. ஆனால், முதலிலே கலியாணம் பேசாமல் வேறே விஷயங்களைப் பேசினபிறகு கலியாணப்பேச்சு, எண்ணிப்போன காரியமாகத் தோற்றமல் நடுநிலை இயற்கையில் எழுந்த ஒரு பேச்சுப்போஸ்ப் பேசி முடிவுகட்டவேண்டும்.

சீவ. குடிலா, நீயல்லவோ மந்திரி; வியாழபகவானும் வெள்ளிபகவானும் உன்னிடத்தில் வந்து பிச்சை கேட்டாலும் அவர்களுக்கு இந்தப் புத்தி கிடைக்குமோ? உன்னை மந்திரியாகப்பெற்ற என் பாக்கியத்துக்கு என்னசொல்லுவேன்!

குடி. மகாராசாவின் பக்கத்திலே இருக்க நான்குநாள் என்புத்தி கூர்மை அடைகிறது. இதிலென்ன விசேஷம்.

சீவ. சரி, என்ன சொல்லலாம். புருஷோத்தமனிடத்திற் போய் முதலிலே பேசுகிறதற்கு என்ன இருக்கிறது?

குடி. இதுகான் அது: சேரநாட்டிலே தென்பாகத்திலே நன்செய்நாடு என்பது ஒன்று உண்டு. அதை நாஞ்சி நாடு என்று இப்போது வழங்குகிறார்கள். இந்த நன்செய் நாட்டுக்கு பழையபெயர் தென்பாண்டி. இது முன்னே பாண்டியைச் சேர்ந்தது. இந்நூல் அல்லவோ இதற்கு தென்பாண்டி என்று பெயர் வந்தது. மேலும் இங்கே பேசுகிறபாஷையும் தமிழே; மலையாளம் அல்ல. ஆகவே இது மலையாளக்கேசத்தைச் சேர்ந்தது வப்படி? முன்னே வளிஇல்லாத பாண்டியனொருவன் காலத்தில் படைவலியுள்ள சேரனொருவன், இந்தநாட்டைப் பற்றியிருக்கவேண்டும். இப்போது நாம் வளரில்லாதவர்கள் அல்ல. நமது நாட்டை நமக்கே திருப்பிக்கொடுக்கும்படி நாம் கேட்பது தப்பிதழுமல்ல. ஆனால் புருஷோத்தமன் நன்செய்நாட்டைக் கொடுக்கச் சிறிதும் இசையான். கொடேன் என்று அவன் மறுத்தால் நாம் சண்டைக்கு வருவதாகச் சொல்லவேண்டும். அதற்கும் அவன் அஞ்சுகிறவனல்ல. “வாருங்கள் ஒருகை பார்ப்போம்” என்பான்; அப்பொழுது “ஏன் வீணாகச் சண்டைபோடுவான்? பாண்டியனுக்கு ஒரு மகனாண்டு. வேறு பிள்ளை இல்லை. பாண்டியன் மகளை நீ விவாகஞ்செய்துகொண்டால், நன்செய்நாடு மட்டுமல்ல, பாண்டியநாடு முழுவதும் உனதாய்விடும். முன்னே தடாதகைப்பிராட்டியாரோடு சேரமகந்தரபாண்டியர் பாண்டிநாட்டை ஆண்டது போல இப்போதும் மனோன்மணி மகாதேவியோடு நீயே பாண்டிநாட்டையும் ஆளலாம்” என்று அவனுக்குச் சொல்லவேண்டும்.

சீவ. சபாஷ் சபாஷ், என்மகளுக்கும் புருஷோத்தமவரும
னுக்கும் கலியாணம் முடிந்ததென்றே நினைக்கின்
றேன். இதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை. நான் செய்த
தவமே தவம்.

குடி. மகராசா யோசனை நல்லதானாலும் இதைப் போய்ச்
சொல்லுகிற தூதன் தேர்ந்தவனுக்குக்கேண்டும்.
இல்லாவிட்டால் காசியம் கெட்டுப்போம். முனிவர்
சொன்னதிலே ஒன்றுதான் பழுது: “நடராசனை
அனுப்பு” என்றாரே. நடராசன் யார்? இராச்சிய
தந்திரம் அவனுக்கு என்னதெரியும்? பெண்களை
மருட்ட என்றால் அவனுக்குத்தெரியும். புருஷோத்
தமவருமனிடம் போக நடராசன் சிறிதும் தக்கவ
னல்லன்.

சீவ. என்ன, முனிவருக்குமல்லவோ புத்தியினம் வந்தது.

குடி. இதிலே அவரைப் பழுதுசொல்லக்கூடாது. அவரோ
தபசி. அவருக்குப் பதிதால், அறதால் தெரியும்.
இராச்சியதந்திரம் எங்கே, முனிவர்கள் எங்கே?
ஆகையால் முனிவரிலே பிழைஇல்லை.

சீவ. யாரை நான் அனுப்புவேன், யார் நமது காரியமாய்ப்
போவான்? (மவுனம்) மந்திரி குடிலா! உன்மகன்
பலதேவனைத்தனிர வேறொருவனையும் அறியேன்.

குடி. பலதேவனா? பாலன் அவன். அவனால் இது முடி
யுமோ?

சீவ. பலதேவனா பாலன்? அவன் மிக்க சமத்தன்; அன்
றைக்குக் தமிழ்ச்சக்கத்திலே அவன் பேசியதைக்
கேட்டேன். நான் அடுத்த அறையில் இருந்தது
அவனுக்குத் தெரியாது. கேட்டபோது, இவன்

குடிலன்மகன் அல்லனோ! தகப்பனுடைய சாமர்த்
தியம் பிள்ளைக்கு இல்லாமற் போருமோ என்று
நினைத்தேன்.

குடி. தமிழ்ச்சங்கத்திலே பேசுகிறது வேறே, இராசசபையிலே பேசுகிறது வேறே. இராசசபையிலே பேச அவனால் முடியுமோ?

சீவ. ஏன் முடியாது? நீ அந்நுக்குப் போதிக்கவேண்டிய விதமெல்லாம் போதித்துப் பேசவேண்டியவிதமெல்லாம் சொல்லி அனுப்பினால் உவன் உப்படியே செய்துவருவான்; என் வேண்டுகோளைத் தட்டாதே.

குடி. மகாராசா சித்தம் எங்கள் பாக்கியம்.

அங்கம் II

இடம் : திருவனந்தபுரம், சேரன் அரமனை.

புருஷோத்தமவருமன் : (தனதுள்)

இஃது என்ன கனவு! ஒருநாள் அல்ல; ஓர் இரவு அல்ல; இப்போது பத்துநாளாய் ஒவ்வொரு இரவிலும் தவறாமல் இந்த ஒரே கனவு வருகிறது. என்ன புதுமை! எனக்கு வயது இருபத்தைந்து ஆகியும், ஊர்வசி திலோத்தமை அல்ல, இரதியும், சசியும் என்முன்னே வந்து நின்றாலும் கலங்காத என்னைக் கலங்கச்செய்கிற இந்தப் பெண் யார்? இப்படிப்பட்ட பெண் பூமியில் இருக்கிறாளோ? தேவலோகத்தில் இல்லை. இக்கனவு தவறாமல் பத்து இராத்திரி வந்தாலும் இரவுக்கு இரவு அதிகயக் தோடு வளர்கிறது. முதல்நாள் பெண்ணின் உருவம் மட்டுங் கண்டேன். அன்று அவள் என்னைப் பார்க்கவில்லை. அடுத்தநாள் என்னை நோக்கினாள். அவள் முகத்தை நான் ஏறிட்டுப் பார்க்கவே எங்கள் கண்கள் சந்தித்தன. உடனே தலைகுனிந்து கண் நிலத்தை நோக்க, வலதுகாற் பெருவிரல் நிலத்தை உழுதது. இராதிரிக் கண்ட கனவிலோ கூந்தல் சோர, நான் அவள் முகத்தை நோக்கினாலும், தூணத்தை மறந்து புன்னகையோடு தன் இரண்டு கண்ணாலும் என்னை இடைவிடாது பார்த்த பார்வைதான் அம்புபோல் என் நெஞ்சைப் பிளந்தது. சுந்தரி, நீ யார்? இராமன் வாலியை ஒளித்துநின்று எய்தானாம். நீ என்முன்

நின்று எய்கிறாய். வாலியைத் தைத்த அம்பில்
 இராமன் பெயர் இருந்தது. நீ எறியும் அம்பில் உன்
 பெயரைக் காணேனே! ஐயோ, உன்னை நான் எப்
 படி மறப்பேன்? இப்பெண் உலகத்திலிருக்கி
 றாளோ? இருந்தால் எப்படியாவது நான் இவனைக்
 கண்டே தீரவேண்டும். இப்படி ஒரு பெண் உலகத்
 தில் இல்லையானால் இவளை நான் மறக்கவேண்டும்.
 “சுட்டா தாயின் வெட்டென மற”. மறப்பதெப்படி?
 யாரோடாயினும் போர்செய்ய நேர்ந்தால் ஒருவேளை
 போரில் அவளை மறக்கலாம். போரொன்று வா
 ராதோ?.....

சேவகன் வருகிறான்.

சேவகன் : மகாராசா, பாண்டியன் சபையிலிருந்து தூதன்
 வந்து வாசலிலே நிற்கிறான்.

புருஷோ. யார் அவன்? அவன் பெயர் என்ன?

சேவ. பலதேவனாம்.

புருஷோ. பலதேவனா? அவன் இங்கே ஏன் வந்தான்? சீவ
 கனுக்கு யார் எப்படிப்பட்டவர் என்று தெரியாது
 போலும். அவனை வரச்சொல்.

சேவகன் போகிறான், பலதேவன் வருகிறான்.

பலதே. மகாராசா, நமஸ்காரம்.

புருஷோ. வந்த காரியம் என்ன?

பலதே. பாண்டி மகாராசா சீவகவழுகி இங்கே இராசசமு
 கத்திற் தரும்படி ஓர் ஓலை என் கையிற் கொடுத்தி
 ருக்கிறார். இதோ அந்த ஓலை.

புருஷோ. (ஓலையை வாசித்தபின்பு) நன்செய்நாட்டின் பழக்
கதை எனக்குக் தெரியவேண்டிய அவசியமில்லை.
அந்தநாடு எனக்கு முன்னேயிருந்த மகாராசாவிட
மிருந்து நான் பெற்றுக்கொண்டது. நான் பாண்டி
நாட்டிற்குவந்து அதைப் பிடித்துக்கொள்ளவில்லை.
நன்செய்நாட்டை நான் கொடுக்கப்போகிறதில்லை.

பலதே. எங்கள் மகாராசாவின் ஓலையை முழுதும் பார்த்து
தேதோ?

புருஷோ. ஆம், ஆம்; எல்லாம் தெரியும். சீவகன் இங்கே
படையெடுத்துவர அவசியமில்லை; நானே என்
படையோடு அங்கே வருவேன். இவ்விஷயம் அங்
கேயே தீர்த்துக்கொள்ளலாம்.

பலதே. மகாராசா! சேரர் அதிபதியும் பாண்டியர்கோனும்
போரை நாடினால், இருபக்கங்களிலும் எத்தனை ஆயிர
ரவர் சாவர்? எத்தனை ஆயிரவர் அக்கவீனராவர்?
“செல்லப்பிள்ளைக்கு விளையாட்டு, சுண்டெலிக்குச்
சீவன் போகுது” என்பது போலல்லவோ முடியும்?

புருஷோ. நீ இந்தப் புத்திமதியை உன் இராசாவுக்கல்லவோ
சொல்லவேண்டும்?

பலதே. சொன்னால் என்ன; அவர் காநிலே இது ஏறுது.
இராசா சொல்லாதது ஒன்று நான் சொல்லட்டுமா?
எங்கள் மகாராசாவுக்கு ஒருமகள்; ஆண் சந்தி
இல்லை. சேரர் அதிபதி அவளை மணந்துகொண்
டால் நன்செய்நாடு மட்டுமல்ல, பாண்டியநாடும் அவர
தாகும்.

புருஷோ. உங்கள் தேசத்திலே வண்டைப்பிடித்து, பூவிலே
தேன்குடிக்க விடுவார்கள் போலும்? எங்கள் தேசத்

திலே இருபுறத்திலும் காதல்மணமே அன்றி.
வேறொரு மணமில்லை. அன்றியும், என் சிங்காசனக்
திலே இருவர் பெண்களுக்கு இடமிராது. தாமதம்
வேண்டா, நீ போகலாம். இன்னும் இரண்டுநாளில்
என்னையும் படையையும் திருநெல்வேலிக்கு அருகே
காணலாம். - சொல் இதை, உன்னை அனுப்பின்
இராசாவுக்கு.

பலதே. (தனதுள்) முடிந்தது நான் வந்த காரியம். சிலகன்
காலைக்குப் படுவான் நாய்படாப்பாடு; படட்டுமே.
பலதேவன் போகிறான்.

அங்கம் III

களம் 1

இடம்: திருநெல்வேலிக் கோட்டை.

சீவகன், குடிலன், டலதேவன், நாராயணன் இருக்கிறார்கள்.

சீவ. குடிலா, நாம் இப்பொழுதே போருக்கு ஆயத்தம் பண்ணவேண்டும். சேரன் இங்கே வந்து கோட்டையை முற்றுமுன் நாம் வெளியேசென்று அவனை மடக்கவேண்டும். உடனே புறப்படுவோம்.

குடி. மகராசா இங்கே இருக்க நாங்கள்போய் அவனை மடக்குவோம்.

சீவ. சீச்சி, அஃது ஒருபொழுதும் கூடாது. நான் வருவேன்.

குடி. சித்தம். எல்லேமும் புறப்பட்டுப்போனால் கோட்டையைக் காப்பவன் யார்? அதற்கு மிகச்சமர்த்தன் ஒருவனை இங்கே வைத்துவிட்டுப் போகவேண்டும்.

சீவ. சரி; அப்படியே செய்யலாம். நாராயணா, நீ இங்கே தூந்துவர் குதிராவிரரோடு கோட்டையைக் காத்துக்கொள்.

நாரா. மகராசாவோடு வரும் படைத்தலைவன் யார்?

சீவ. பலதேவன் வருவான். நானே போகும்போது நீ வரவேண்டிய அவசியமில்லை. அன்றியும், கோட்டையைக் காப்பவன் சமர்த்தனாகியிருக்கவேண்டும். நீ இங்கேயிரு.

D

R. 17880

நாரா. சித்தம், மகாராசா. (நாராடணனைவிட்டு எல்லோரும் போகிறார்கள்.)

முருகன் வருகிறான்.

முரு. ஐயா, இதென்ன கொடுமை. நீங்கள் இங்கே சும்மா இருக்கவும் பலதேவன் சேனையை நடத்தவும் வந்ததே காலம். இராசாவுக்கு இப்படியும் புத்தி கெடுமோ!

நாரா. பத்திரம்; இராசாவை அவமரியாதை செய்தால் அது எனக்கும் மரியாதை என்று நினைத்தாயோ? பத்திரம்; இனி இப்படிப் பேசாதே.

முரு. புத்தி, புத்தி; ஆனாலும் இதை யார்தான் சங்கப்பார்?

நாரா. எல்லாம் கடவுள்செயல்; நடக்கிறது நடக்கும். ஆனாலும் முருகா, ஒன்று கேட்கிறேன், நிதானித்து விடைசொல். இந்தக் கோட்டையை உன்னை இருந்து காப்பதற்கு.....எத்தனைபேர் ஆவசியம்?

முரு. ஐம்பதுபேர் தாராளம்.

நாரா. நான் உனக்கு ஐம்பதுபேர் கொடுத்தால் இந்தக் கோட்டையைக் காக்க உன்னால் முடியுமா?

முரு. முடியும்.

நாரா. சரி; அப்படியே செய்கிறேன். நீ உடனே சென்று உன் ஐம்பதுபேரைத் தெரிந்துகொள். மற்றது, ஐம்பதுபேரும் ஆயத்தராய் இருக்கவேண்டும். எனக்கு ஒரு குகிறை ஆயத்தஞ்செய். என் சங்கு நாதம் ஒலித்தால் ஐம்பதுபேரும் என் குகிரையும்

ஒரு நொடிக்குள் இங்கே நிற்கவேண்டும். போய் ஆயத்தம் செய்துவிட்டு வா.

முருகன் வேளியேபோய் சிறிதுநேரத்துள் திரும்புகிறான்.

முரு. எல்லாம் நீங்கள் சொன்னபடியே ஆயத்தம்.

நாரா. சரி சரி, முருகா. அதோ பார், இங்கிருந்து புறப்பட்டுப்போன படையைக் கவனித்தாயா?

முரு. (உற்றுநோக்கி) ஆம், ஆம்; குழப்பம் குழப்பம். நம் முடைய சேனையிலேயே குழப்பம். மகராசாவைச் சுற்றிலும் குழப்பம்.

நாரா. முருகா, கோட்டையைப் பார்த்துக்கொள்; பத்திரம், பத்திரம். (சங்கு ஊதுகிறான். தன் குதிரைமேல் ஏறி ஐம்பதின்மர் குதிரைச்சேவகரை வாயுவேகத்தோடு நடத்திக்கொண்டு போகிறான்.)

களம் 2

இடம்: திருநெல்வேலி அராமனை.

சீவகனும் நாராயணனும்.

நாரா. மகாராசா!

சீவ. மகா——இராசா, நான் தான் இராசா, சண்டையிலே
தோற்றுப்போன இராசா! இனி அதுக்கொரு மகா
—— மகாராசா! 'விளக்குமாற்றுக்குப் பட்டுக்
குஞ்சம்'! நான் இராசாவும்ல்ல, சூதத்தீரியனும்ல்ல,
மனுஷனும்ல்ல, மனிதப் பதர். ஐயோ, ஐயோ!
பாண்டியர்குலம் இன்றைக்கு என்னால் அவமானம்
அடைந்ததே. இதற்கு முன்னே பாண்டியர்கள்
சண்டையில் தோற்றதுண்டு. தோற்றவர்கள் போர்க்
களத்திலேயே மாண்டார்கள். உயிரைச் சீனி என்று
நினைத்துத் தப்பிவந்த பாண்டியன் இல்லை. நாரா
யண, நீ தான் என் சக்துரு. நீ வந்திராவிட்டால்
நான் போர்க்களத்திலேயே மாண்டுபோயிருப்பேன்.
இப்போதுதான் என்ன. [உறைவானை உறையி
னின்றும் உருவீ தற்கொலைசெய்ய முயல்கிறான்.]

நாரா. (வானைப் பறித்து எறிந்துவிட்டு) மனோன்மணிபாடு
எப்படி முடியுமோ? தாய் இல்லாப் பிள்ளை; உடன்
பிறந்தாருமில்லை. இராசா, தம் வெட்கத்தை நினைக்
கிறாரே தவிர, மகளை மறந்துபோனார். மனோன்மணி,
மனோன்மணி!

சீவ. மனோன்மணி! மகளை! உன்னையும் மறந்தேன்; என்
செய்ய நினைத்தேன்? இன்றைக்குத் தோற்றால்

நானைக்கு வெல்லலாம். ஆம், அதுவே சரி. மனோன் மணியைக் காப்பதே என் முதற்கடமை.

[நாராயணன் வேளியே போகிறான்.]

சந்தரர் வருகிறார்.

சீவ. நமஸ்காரம் சுவாமிகளாள்.

சுந். சீவகா, நீ இன்றைக்குச் சண்டையிற் தோற்றுப் போனாய் என்று கவலாதே. கடவுள் இருக்கிறார்; அவர் உன்னையும் மனோன்மணியையும் கைவிடார்; அஞ்சாதே.

சீவ. சுவாமிகளாள்! நான் ஒன்றையும் அஞ்சவில்லை. சற்று முன்னே வெட்கத்தினாலே உயிர்விடக் துணிந்தேன். நாராயணன் மனோன்மணியின் நிலையை எடுத்துக் காட்டி அந்த எண்ணத்தை விட்டுவிடும்படி செய்தான். நானைக்கு மறுபடியும் சண்டை நடக்கும். அதிலே வெல்லவேன் அல்லது மடிவேன் : இதுமெய்.

சுந். சீவகா, நானைக்காரியம் நானைக்குப் பார்க்கலாம். இந்த இரவிற்கானே நீ செய்யவேண்டியவேலை ஒன்று உண்டு. அதை உனக்குச் சொல்லவே இப்பொழுது வந்தேன். இரண்டு மரசுத்திற்குமுன்னே நான் முதல் முதல் இந்தக் கோட்டையைப் பார்த்தவுடனே பகைவர் இதை முற்றினால் தப்பிப்போவதற்கு வழி ஒன்றுமில்லையே என்றேன். அப்போது என்பேச்சு உனக்குச் சிரிப்பை உண்டாக்கினது. கழிந்த பகல் பகைவர் கோட்டையை முற்றினார்கள். இப்படி ஒருசமயம் நேரிடக்கூடும் என்று நான் நினைத்து நீ எனக்குக் கொடுத்த ஆறைக்குள்ளே தொடங்கி என் ஆச்சிரமம் போகுமட்டும் ஒரு சுருங்கை செய்திருக்கின்றேன். இந்த இராத்திரி நீயும் மனோன்மணியும்

என்றோடே வரவேண்டும். உங்களுக்கு ஒரு தீய்க்கு
நேரிடுமானால் பாண்டியகுலமே அற்றுப்போகும்.
உன்னையும் உன்மகனையும் மட்டுமல்ல, பாண்டிய
குலத்தைக் காப்பது என் கடமை. நான் சொல்லு
கிறபடி நீ செய்யவேண்டும்.

சீவ. சுவாமிகள் சொல்லுகிறது முழுவதும் சரி. ஆனால்
பாண்டியன் சண்டையிலே தோற்றுப்போனபி ர
எங்கேயோ ஓடிப்போய்விட்டான் என்றபேர் நான்
வாங்கமாட்டேன். என்ன நேரிட்டாலும் இன்று
இராத்கீர் நான் கோட்டைக்குள்ளேயே இருக்க
வேண்டும். நாளைக்குச் சண்டைக்குப் போகவேண்
டுமா. வெற்றி அல்லது வீரசொர்க்கம்—இரண்டில்
ஒன்று. ஆனால் சுவாமிகள் திருவருளை நான் அடட்
சியம் பண்ணியதாக நினைக்கவேண்டா. என் மகள்
மனோன்மணியை சுவாமிகள் இன்று இரவு வந்து
கூட்டிக்கொண்டு போய்விட்டால் அவனைப்பற்றிய
கவலை ஒழியும். அதன்பின் வேறொரு கவலையும்
இன்றி போரொன்றையே நினைத்து என்னால் ஆன
மட்டும ஒருகை பார்ப்பேன்.

சுந். சிவகா, நீயும் வா.

சீவ. சுவாமிகளர், அது ஒன்றுமட்டும் செய்ய என்னால்
ஆகாது. இனி, நான் சுவாமிகளை இவ்வுலகத்தில்
பார்ப்பேனோ என்பது எனக்குத் தெரியாது. இங்கே
பாராவிட்டாலும் சிவபெருமான் திருவடி நிழலிலே
சந்திப்போம்.

சுந். ஈப்படியும் இன்று இராத்கீர்ச் சந்திப்போம். நீ
பிடிவாதம் செய்தாலும் மனோன்மணியை வந்து
கூட்டிக்கொண்டு போவேன்.

சீவ. சுவாமிகாள், அப்படியே செய்தருள்க. சுவாமிகள் சொன்னதை நான் குடிலனுக்கு அறிவிக்கின்றேன்.

சந். வேண்டுமானால் குடிலனுக்குச் சொல். ஆனால் நான் மனோன்மணியை அழைத்துப்போவது நிச்சயம். சந்தரர் போகிறார்.

சீவ. சேவகா, மந்திரியை உடனே அழைத்துவா.

சேவ. சித்தம், மாராயா. (சேவகன் சேல்கிறான், குடிலன் வருகிறான்.)

குடி. நமஸ்காரம், மகாராசா.

சீவ. குடிலா, கால் நாழிகைக்குமுன்னே சந்தரர் இங்கே வந்தார். தாம் ஒரு கருங்கை செய்திருக்கிறாராம். அதன்வழியே இன்று இராத்திரி வந்து என்னையும் மணியையும் அழைத்துப்போவேன் என்றார். எங்களை எப்படிப்பாவது தம்மோடே வரவேண்டும் என்றார். குடிலா, என் குரு வார்த்தையை நான் இதற்குமுன்னே ஒருநாளும் தட்டினதில்லை. இன்றைக்கோ, நான் வரமாட்டேன் என்று உறுதியோடு சொல்லிவிட்டேன். ஆனாலும், மனோன்மணியை மட்டும் கூட்டிக்கொண்டு போகலாம் என்றேன். உன் ஆலோசனை கேட்க நீ இங்கே இல்லை; என்ன நினைக்கறாய்?

குடி. மகாராசா வரமாட்டேன் என்றது முழுதஞ்சரி. இளவரசியைக் கூட்டிக்கொண்டு போகலாம் என்றது பாதிசரி.

சீவ. என்ன அப்படிச் சொல்கறாய்?

சுடி. மனோன்மணி இந்த இரவே இந்த அரமணையை விட்டுப் போவது அவசியம். நமக்கு என்ன நேரிட்டாலும் இளவரசி தப்பினால் பாண்டியருலம் அழியாமல் நிற்கும். மனோன்மணி போகவேண்டும்; முனிவரோடு போகிறதே சரி. ஆனால், மனோன்மணி சூழந்தை அல்ல; வாலிப்பெண். முனிவர் வயோதிபர். ஆனாலும் ஆடவன்தானே? கரியாணமாகாத வாலிப்பெண் ஓர் ஆடவனோடே நடுஇராத்திரியிலே ஓடிவிட்டாள் என்றபேச்சு மனோன்மணி விஷயத்தில் உலரார் பேச நாம் இடம் வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது.

சீவ. மந்திரி, இதை நான் கொஞ்சமும் நினைக்கவில்லை. நினையாமல் வாக்குக் கொடுத்ததுவிட்டீடென். இப்போது என்ன செய்யலாம்? முனிவரோடே மனோன்மணியை அனுப்பிவைக்க வேண்டும் என்கிறாய். ஆனாலும் கரியாணமாகாத பெண்ணை ஓர் ஆடவனோடே தனிய அனுப்பக்கூடாது என்கிறாய்; என்ன செய்யலாம்?

சுடி. மகாராசா, மனோன்மணி போகவே வேண்டும். தனியே போகக்கூடாது. பின்னே என்ன செய்யலாம்; இந்த இரவிலேயே இளவரசிக்கு விவாகம் செய்துவைத்து மணமக்கள் இருவரையும் முனிவரோடு அனுப்பவேண்டும்.

சீவ. நீ சொல்கிறது சரி; முழுதும் சரி. ஆனால், இகற்குள்ளே மணமகனை எங்கே தேடுகிறது? இராசன் எனையும் கண்டுபிடிப்பது முடியாது. இராசன்தான் வேண்டுமென்று தேடுவதும் புத்தியினம்; இங்கப் புருஷோத்தமவருமன் பிறப்பிலே இராசன்தான்,

ஆனால் அவனுக்கு இராசகுணமில்லை. பிறப்பல்ல, குணமே பெரிது. பிறப்பை ஏன் குடிலா? நீ பிறப்பிலே கூடித்திரியனல்ல; உன் குணமோ பெரிது. உன் மகன் பலதேவன் எந்த இராசனுக்கு எதிலே குறைந்தவன்? என்மகன் மனோன்மணியை அவனுக்கே விவாகம் செய்துகொடுக்க எனக்கு ஆசை. குடிலா, இதற்கு நீ என்ன சொல்கிறாய்?

குடி. மகாராசா, நானும் என் மகனும் அடிமைகள். மகாராசா எங்கே, நான் எங்கே? மனோன்மணி எங்கே?

சீவ. அப்படிச் சொல்லாதே, குடிலா. நீ எந்த இராசனுக்குக் குறைந்தாய்? உன் மகன் எந்த இராசகுமாரனுக்குக் குறைந்தவன்? அப்படியல்ல என்றாலும் இன்றைக்கு நான் வேறே என்னசெய்யலாம்? காலத்தை யறிந்து பேசு, குடிலா.

குடி. மகாராசா வார்த்தைக்கு நான் எதிர்வார்த்தை பேசவேண்டு? என் மகன் சம்மதியேன் என்பானோ? அவன் மனோன்மணி அம்மைக்கு ஏற்றவன் அல்லாவிட்டாலும் இளவரசிக்கு இரவும் பகலும் ஊழியம் செய்வான்.

சீவ. சரி சரி; இந்த நன்றியை நான் ஒருபோதும் மறவேன். குடிலா, இன்று இராத்திரி பத்துநாழிகைக்கு முகூர்த்தம். அதற்கு ஒருநாழிகைக்கு முன்னமே முனிவர் வரும்படி நான் வேண்டிக்கொண்டதாக அவருக்குச் செய்தி அனுப்பு. நான் மனோன்மணியைக் கண்டு இதை அறிவிக்கவேண்டும்.

கனம் 3

இடம் : திருநெல்வேலி, அரமனை அந்தப்புரம்.

சீவகனும் மனோன்மணியும்.

சீவ. இன்று நடந்ததெல்லாம் அறிவாயோ?

மனோ. ஆம், அறிந்தேன். எல்லாம் நாராயணர் சொன்னார் எனக்கு. உங்களை நான் இன்னும் ஒருமுறை கண்டது நீசன் செயல்; நாராயணர் வீரத்தால்.

சீவ. அநெல்லாம் இருக்கட்டும். நான் இப்பொழுது இங்கு வந்தது ஏன்? உனக்குத் தெரியுமோ?

மனோ. தெரியாது.

சீவ. மகளை! இன்று நான் அடைந்த வெட்கத்தை எப்படியாவது காண்ப்போரில் தீர்க்கவேண்டும். காளைக்குப் போரில் வெல்லுவேன், அல்லது மடிவேன். இவ்விரண்டில் எதுநடக்குமோ நான் அறியேன். பகைவர் கோட்டையை முற்றியிருக்கிறார்கள். நீ இங்கு இருக்கும் ஒவ்வொரு கணமும் என் மனத்திற்குப் பாரம்.

மனோ. ஐயோ! இதற்கோ நான் பெண் பிறந்தேன். நான் என்ன செய்வேன்?

சீவ. மணி, நான் உனக்குத் தந்தை; நீ எனக்கு மகள். நான் சொல்வதைச் செய்வாயோ?

மனோ. அப்பா, நான் எப்போதாவது உங்கள் சொல்லை மறுத்ததுண்டோ?

சீவ. உன் தோழி வாணி தாய்தகப்பன் சொல்லை மறுத்தாள்.....

மனே. அப்பா, வாணியைப்பற்றி இப்பொழுது ஏன் பேசுவான்? நீங்கள் சொல்லுங்கள், உங்கள் சொற்படி நான் செய்வேன்.

சீவ. செய்வாயோ?

மனே. எனக்கு முதலில் சீமாசுந்தரக் கடவுள்; அப்புறம் நீங்கள்; சொல்லுங்கள்.

சீவ. மணி, உனக்கு இன்று இரவு பத்துநாழிகைக்கு கலியாணம்.

மனே. என்ன, என்னை?

சீவ. நான் சாகுமுன் உனக்கு கலியாணம் செய்யவேண்டும். நாளைக்குப் போர்முனையில் மடிந்தாலும் மடிவேன்.

மனே. ஆருக்கு என்னைக்கொடுக்க எண்ணியிருக்கிறீர்கள்?

சீவ. ஆருக்கின்றால் உனக்கென்ன?

மனே. என்னை மணப்பவன் யார் என்று நான் கேட்டது பிழையோ?

சீவ. நான் சொன்னேன், வாணி உன் தோழி என்று.

மனே. அப்பா, திரும்பவும் வாணியைப்பற்றிப் பேசுகிறீர்கள். அதைவிட்டுவிட்டு ஏன்னை யாருக்குக் கொடுக்கப் போகிறீர்கள் என்று தயைசெய்து தெரிவியுங்கள்.

சீவ. நமது மந்திரி, குடிலன் குமாரசன் பலதேவருக்கே.

மனே. சிவ சிவ! சிவ சிவ!

சீவ. ஏன் பலதேவருக்கு என்ன குறைவு?

மனே. அவரில் குறைவுண்டென்று சொன்னேனோ?

சீவ. பின்னை?

மனே. என் மனம் அவரை நாடவில்லை.

சீவ. வாணியை உன்னோடு சேரவிட்டது பிழை.

மனே. நான் இன்று விவாகம் செய்வது அவசியமோ?

11-

சீவ. நானேக்கு நான் செத்தபின் பகைவர் உன்னையும் கொன்றால் பாண்டியகுலம் வேரோடு அழிந்துபோம் அல்லவா?

மனோ. நான் விவாகம்பண்ணியும் பிள்ளையில்லாமற் செத்தால் பாண்டியர்குலம் அழியாதோ?

சீவ. அநெதல்லாம் ஈசன் செயல்.

மனோ. இதுவும் ஈசன் செயல்; நான் பலதேவனை மணப்பதில்லை.

சீவ. இப்படிப்பட்ட பிள்ளையோ! நான் மலடனானால்?

மனோ. பாண்டியகுலம் அழிந்துபோம்.

சீவ. உன்னை வைய வாய்வரவில்லை. என் பேச்சை நீ கேட்கவேண்டா. சுந்தரமுனிவர் வந்தால் கேட்பாயோ?

மனோ. எனக்கு நீங்களும் சரி, சுந்தரமுனிவரும் சரி. ஆனாலும் அவர் என்சொல்லைக் கேட்பார். எனக்கு விருப்பமின்லாதவனை நான் விவாகம்செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லார்.

சீவ. சொன்னால்?

மனோ. அப்போது பார்க்கலாம்.

சீவ. இன்னும் ஒரு நாழிகைக்குள் சுந்தரர் வருவார். அவர் உன்னோடு பேசுவார். (சீவகன் போகிறான்.)
வாணி வருகிறாள்.

மனோ. வாணி, உனக்கு ஒரு மங்களவார்த்தை சொல்லப் போகிறேன்.

வாணி. என்னம்மா அது?

மனோ. இன்று இராத்திரி உனக்கும் நடராசனுக்கும் விவாகம்.

வாணி. என்னம்மா, கனாக்கண்டர்களோ? இதுவும் உங்கள் கனவா?

மனோ. இல்லை, வாணி. ஒரு நாழிகைக்கு முன்னே மகாராசா என்னிடம் வந்து, இன்று இராத்திரி நான் பலதேவனை விவாகம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று சொன்னார். எனக்கு முதலிலே சம்மதமில்லை; ஆனாலும், இராச்சியத்தின் நிலையயறிந்து மகாராசா விருப்பப்படி செய்வதே சரி என்று ஒப்புக்கொண்டேன். பலதேவனை நான் விவாகம் செய்யப் போகிற காலே நீயும் அவனுக்கே வாழ்க்கைப்பட்டால் தோழிகளாகவிருந்த நாம் சக்தளத்தினராய்ப் போவோமே என்று அஞ்சி, நீ நடராசாவுக்கு வாழ்க்கைப்படுதற்கு இராசா சம்மதிக்கவேணும் என்று உடனே கேட்டேன். இராசா சம்மதித்துவிட்டார். இதை உனக்குக் காட்ட ஓர் ஓலையில் எழுதித்தரவேண்டும் என்று கேட்டேன்; இதோ பார் ஓலையை.

வாணி. சிலனே, சிலனே! இதுவும் உன் விளையாட்டா? அம்மா, நீங்கள் அந்தப் பலதேவன் கையிலே அகப்பட்டுத் தத்தளிக்கிற சமயத்திலே எனக்குக் கலியாணம் ஒன்றுதான் குறைவு. அம்மா, நான் ஒன்று சொல்லப்போகிறேன்: இது சத்தியம்; நீங்கள் பலதேவனுக்கு வாழ்க்கைப்படுவது இல்லை. உங்கள் கனவிலே இந்தப் பதினைந்துநாளாய்த் தவறாமல் வருகிற உத்தம புருஷனையே நீங்கள் விவாகம் செய்யப் போகிறீர்கள். அன்றைக்குத்தான் நானும் என் நடராசருக்கு வாழ்க்கைப்பட்டப் போகிறேன்.

மனோ. இதென்ன பைத்தியம்? இப்போது ஏழு நாழிகை யாயிற்று. இன்னும் மூன்று நாழிகைக்குள்ளே எனக்கும் பலதேவனுக்கும் கலியாணம், வாணி. நீ

இப்போது என்னைக் குழப்பாதே. கனவையெல்லாம் மறக்கப்போகிறேன். கனவு கனவுதானே? என் தகப்பனைப் பிரியப்படுத்துவது என் கடமை. அவர் எனக்குத் தகப்பன் மட்டுமல்ல, தாயும் ஆனவர்; என்னைக் குழப்பாதே, வாணி.

வாணி. அம்மா, கடவுள் என்று ஒருவர் இருக்கிறாரா இல்லை யா? நீதிக்கும் அநீதிக்கும், வெளிச்சத்திற்கும் இருளுக்கும் வித்தியாசம் உண்டா இல்லையா? கடவுள் என்று ஒருவர் இருந்தால் நான் சொல்லுகிறபடி நடக்கும்; கடவுள் இல்லாவிட்டால் எது எக்கேடு கெட்டால் என்ன?

மனோ. என்னிஷ்டப்படியே எல்லாம் நிறைவேறவேண்டும் என்பது ஒருநாளும் என் பிரமாணமல்ல. என் தகப்பனார் எது சரி என்று சொல்லுகிறாரோ அதன் படி நடக்க நான் பழகிக்கொண்டேன்.

வாணி. அம்மா, இந்த உலகத்தில் தாய்தகப்பன்மாரைவிடப் பெரியவர்கள் இல்லை. ஆனாலும் மனச்சாட்சி விஷயத்திலே நாம் தாய்தகப்பன்மாரைப் பிரியப்படுத்த முடியாது. சுந்தர முனிவர் நமக்குப் பிரகலாதாழ்வான் சரித்திரம் சொல்லிக்கொடுத்தாரே. 'இரணியாயநம' என்பதா, 'நாராயணாய நம' என்பதா சரி?

மனோ. இதெல்லாம் யோசிக்க என் புத்தி என்னிடத்தில் இல்லை.

வாணி. பரமேசுவரா! நீயே துணை.

வாணி. சுந்தரமுனிவர் உங்களைக் காண வந்து வாசலில் நிற்கிறார்.

மனோ. அவரை உள்ளே அழைத்த வா. (வாணி சென்று சுந்தாரை அழைத்துவருகிறாள்.)

சுந். மணியை மகாதேவன் காக்க!

மடுஞ். நமஸ்காரம், சுவாமிகாள்.

வாணி. அம்மா, நான் இன்னும் ஒருநாழிகை கழித்து வருகிறேன்.

சுந். வாணி, நீயும் இங்கே இரு. உங்கள் இருவீரையும் காணவே வந்தேன்.

மூவரும் ஆசனத்தில் இருக்கிறார்கள்.

அரசன் சொல்ல எல்லாம் அறிந்தேன். பிள்ளைகளே, கடவுளை நம்புகிறீர்களா?

வாணி. சுவாமிகளுடைய பத்தி எங்களுக்கில்லை. நாங்களும் என்னவோ நம்புகிறோம்.

சுந். இதுவரையிலும் கடவுள் உங்களைக் கைவிட்டதுண்டா?

மடுஞ். இல்லை.

சுந். இப்பொழுது உங்களைக் கைவிடுவாரா?

வாணி. அவர் கூத்தை ஆர் அறிவார்?

சுந். அன்பர்கள் அறிவார்கள்.

மடுஞ். சுவாமிகாள், எங்கள் அன்பும் அன்போ?

சுந். களங்கமற்ற உங்கள் அன்பே அன்பு. கவலை ஒழியுங்கள். அவர் அருளை இவ்விரவு பார்ப்பீர்கள். வாணி, அரசன் மணியைப் பலதேவருக்குக்கொடுக்கத் தீர்மானித்த நிமிஷமே நீ விடுதலையடைந்தாய். நீ பலதேவனை மணப்பதில்லை. இராசாவே அதை எனக்குச் சொன்னார்.

வாணி. அம்மா, என் விலங்கைக் கழற்றி உங்களுக்குப் பூட்டினால் என் விலங்கு போச்சென்று நான் களிப்பேனோ? இல்லை, இல்லை; நீங்கள் உங்கள் உள்ளத்தில்

நேசிக்கிற காதலரை மணக்கும் நாளே நான் நடராசரை மணக்கும் நாள். அதுவரையிலும் என் கவலை ஒழியாது.

சுந். உங்கள் இருவீர் எண்ணமும் இவ்விரவே நடைபெறும்.

வாணி. சுவாமிகாள் !

மனோ. சுவாமிகாள் !

சுந். இது கனவல்ல; இது நனவு.

மனோ. என்ன ?

வாணி. என்ன ?

சுந். இதற்குமேல் நான் அறியேன்; இதுதான் நான் அறிந்தது. பத்துநாழிகைக்கு மணவறை வரும்படி இராசா அழைத்தால் வா. கடவுளை நம்பு. வாணி, நீயும் மணியோடு வா. கடவுள் கூத்தை அங்கே பார்ப்போம் ..... நான் இப்பொழுது இராசா விடம் போகிறேன். 'மனோன்மணி மணவறைக்கு வரச் சம்மதித்தாள்' என்று அரசனுக்குச் சொல்லுவேன்.

மனோ. சுவாமிகாள் ! பலதேவனுக்கு மாலைசூட்டுவேன் என்று நான் சொல்லவில்லையே ?

சுந். இல்லை; அப்படி நான் சொல்லேன்.

மனோ. சுவாமிகாள் ! அச்சம் என் நெஞ்சிலே குடிக்கொண்டது. சுவாமிகள் சொல்வதை நம்ப என் மனம் என்னை ஒரு பக்கம் இழுக்கிறது. வேறொருபக்கம் திகில், கலக்கம், அச்சம், ஐயம்..... நான் என்ன செய்வேன் ?

சுந். பிள்ளைகளே, இன்று எனக்கு எண்பத்தைந்து வயது. அறுபத்தைந்து வருஷத்துக்கு முன்னே என் குரு

உபதேசம் கேட்டுக் கடவுள் அருளைக் கண்டேன். எனக்கு அப்போது வயது இருபது. அப்பொழுதே எல்லாரும் என்னைக் கைவிட்டார்கள். எனக்கு நேரிட்டவைகளை எல்லாம் சொல்லப்போனால் அது பெரும் பாரதமாய் முடியும். ஆனால் ஒன்று நிச்சயம்; கடவுள் என்னை ஒரு வினாடியும் கைவிட்டது இல்லை. இனி என்னைக் கைவிடுவதும் இல்லை, மறப்பதும் இல்லை.

(வானத்தை ஏறிட்டுக் கண்டாடி)

“ அன்னையினும் தையயுடையாய் நீ மறந்தாயெனினும் அகிலமெல்லாம் அளித்திடு நின் அருள் மறவா தென்றே இன்று மிகக் களித்திங்கே இருக்கின்றேன் மறவேல் இதுகருணம் அருட்சோதி எனக்கு விரைந்தருளே ! ”

[சுந்தரர் இதைப் பாடினவுடனே விரைந்து வேளியே செல்கிறார்.]

கனம் 4

இடம் : திருநெல்வேலிக்குப் புறம்பே

சேரன் பாசறை.

(புருஷோத்தமவருமன் தனதுள்)

புரு. போர் வந்தால் அந்த ஆரவாரத்திலே உன்னை மறக்க
வாமென்று நீனைத்தேன். திருவனந்தபுரத்தைவிட்டுத்
திருநெல்வேலிக்கு வந்தால் நீ இங்கே வரமாட்டாய்
என்று எண்ணினைன். இதுதான் என் அறிவு!
இவ்வளவுதான் என் அனுபவம்! மனுஷருடைய
அறிவிவல்லாம் ஐம்புலன்கள்மூலமாய் வரும் என்பார்
அலார். என் அறிவும் என் அனுபவமும் புலன்
களின் வழியாய்இன்றி, உயிரும் உயிரும் ஒன்றை
ஒன்று நேரே அறியலாம் என்று காட்டுகின்றன.
உன்னை நான் அறிவேன்; என்னை நீயும் அறிவாய்;
இது நிகழ். இதில் ஐயமில்லை. ஆயினும் நீ எங்கே
இருக்கிறாய்? என் உள்ளத்தில் இருக்கிறாய்!
வெளியே எங்கே இருக்கிறாய்? உன் பெயர் என்ன?
..... கடவுளே இது போதும், போதும். இதற்கு
மேல் தாக்கமாட்டேன். என் காதலியை எனக்குக்
காட்டையா, காட்டாமல் என்ன விளையாட்டையா?
[குடிலன் வருகிறான்; சுற்று தூரத்தில் நிற்கிறான்.
யாரோ நிற்பதைச் சேரன் உணர்ந்து திரும்பிப் பார்க்கி
றான்; குடிலனைக் காண்கிறான்.]

சேரன். நீ யார், உன் பெயர் என்ன?

குடி. (அரசனை அணுகி) மகராசா! குடிலன் என் பெயர்; பாண்டியன் மந்திரி நான்.

புரு. நீ இங்கே இந்த நேரத்தில் வந்ததென்ன?

குடி. மகாப்பிரபு, இன்று நடந்த போரில் எங்கள் பக்கத்தில் மட்டும் பதினாயிரவர் மாண்டார். உங்கள் பக்கத்தில் அத்தனைபேர் மடியவில்லைப் போலும்; நாளைக்கும் போர் நடந்தால் எங்கள் கதி அதேகதிதான்.

புரு. இதை ஏன் நீ உன் இராசாவுக்குச் சொல்லவில்லை?

குடி. சொன்னேன், சொன்னேன்; ஒருமுறைக்கு நாலு முறை சொன்னேன், சேரனிடம் அபயம் புகும்படி. அவனோ வயதில் முதிர்ந்தும் செருக்கொழிந்தான் இல்லை. அவனுக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிக்கவேண்டும்.

(குடிலன் நாலுபக்கமும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்து ஒருவருமில்லை என்று கண்டு தாழ்ந்த குரலில் பேசுகிறான்):

‘இங்கே ஒரு சுருங்கை இருக்கிறது. அதன்வழியே போனால் பாண்டியன் கோட்டைக்குள்ளே கொண்டு போய்விடும். மகாப்பிரபு, இப்போது என்னோடே வந்தால், பாண்டியனைப் பிடித்து மகராசாவிடம் ஒப்பிப்பேன். நாளைக்குச் சண்டைபோட வேண்டிய தில்லை. பாண்டியன் நாடும் சேரமண்டலத்தைச் சேர்ந்துவிடும். மகராசாவுக்குத் திருவுளமானால் நான் பாண்டிநாட்டின் தேசாதிபதியாயிருந்து வருஷந்தோறும் தவறாமல் கப்பங்கட்டுவேன். தாமீர வருணி ஆற்றில் ஒருகுடம் நீரும் வேப்பம் பூமாலையும் கொண்டு வந்து மகராசாவின் திருவடியைக் கழுவி மாலை சூட்டுவேன்’.

- புரு. அருள்வரதா, வா இங்கே. கைவிலங்கு, கால்விலங்கு
கொண்டுவா.
- குடி. ஐயோ, ஐயோ! (அருள்வரதன் விலங்கு கொண்டு
வந்து குடிலனுக்குப் பூட்டுகிறான்.) நான் சொன்ன
தெல்லாம் சத்தியம்.
- புரு. (அருள்வரதனை நோக்கி) அருள்வரதா, நீயும் இருவர்
சேவகர்களும் என்னோடே வாருங்கள். இவனைப்
பாண்டியனிடம் கொண்டுபோவோம்.
- குடி. மகாராசாவைப் பாண்டியனிடம் அழைத்துப்போகத்
தானே வந்தேன்.
- புரு. ஐயோ, வாயை; வந்தவழியே போ. ஏமாற்றலாம்
என்று நினையாதே. வலதுபக்கம் இடதுபக்கம் தவ
றினால் இந்த வானுக்கு இரையாவாய்; நட, முன்னே.
(குடிலன் முன்னே, அவன்பின் அருள்வரதனும் சேவ
கர்களிருவரும், அவர்பின்னே புருஷோத்தமனும்
சுருங்கைவழியே நடக்கிறார்கள்).

களம் 5

இடம் : பாண்டியன் மணவறை.

சந்தார், சீவகன், பலதேவன், நாராயணன்,
சகடன் முதலியோர்.

- சீவ. எல்லோரும் வந்துவிட்டார்களா?
- நாரா. ஆம், மந்திரியாரைத்தவிர எல்லாரும் வந்துவிட்டார்கள்.
- சீவ. பலதேவரே, உமது தகப்பனார் எங்கே?
- பல. மகராசா, பொழுதுபட்டதற்கு நான் அவரைக் காணவில்லை.
- சீவ. எங்கேயோ? இரவென்றுமில்லை, பகலென்றுமில்லை; என் வேலையே அவர் கடமை.
- சக. ஆம், ஆம்; அவரைப்போல் இராசனிகவாசியை எங்கே காணலாம்?
- சந். முகூர்த்தம் வந்துவிட்டது. இன்னும் அரைநாழிகைக்குள்ளே விவாகம் நிறைவேறவேண்டும்.
- பல. தகப்பனார் வரவிட்டால் என்ன? குறை ஒன்றும் நினையார்.
- சீவ. சரி, சரி. நாராயணா, போய் மணியை அழைத்துவா. [நாராயணன் போகிறான்.]
மனோன்மணி, வாணி, சேவிலி முதலியோருடன் நாராயணன் வருகிறான்.
- சந். வாணி; இப்போது ஒரு விண்ணப்பப் புர பாடுவாயோ?
- வாணி பாடுகிறாள் :

கொச்சகக் கலிப்பா

1. “கீர்கிலையில் முதலையின்வாய் நிலைகுலைந்து ஒருகரிமுன்
 ஓர்முறைஉன் பெயர்விளிக்க உதவினைவந் தென
 [வுரைப்பர்]
 ஆர்துயர அளக்கர்விழும் அறிவிலியான் அழைப.
 [பதற்குள்]
 பேர்தெரியேன் ஆயிடினும், சிறகிடல்கின் பெருந்
 [தகையோ?]
2. பாராசர் துகில்உரியப் பரிதவிக்கும் ஒருதெரிவை
 சீர்துவரை ககர்கருதிச் சிதைவொழிந்தான்
 [எனஉரைப்பர்]
 ஆர்துணையும் அறவிருக்கும் அறிவிலியான்
 [அழைப்பதற்குள்]
 ஊர்தெரியேன் ஆயிடினும் உறுதிதால் உனக்குரித்தே.
3. மறவிவர மனம்பதறும் மார்க்கண்டன் உனதிலிங்கக்
 குறிதழுவி அழிவில்வரம் கொண்டான்முன்
 [எனஉரைப்பர்]
 வெறிகழையிப் பொறியழியும் வெம்பாவி விரவுதற்குள்
 நெறியறியேன் ஆயிடினும் நேர்கிற்பற் றல் தினதருளே.”

சுந். மனோன்மணி, கடவுள் எல்லாம் அறிவார்; எடு
 பூமாலையை.

[மனோன்மணி பூமாலையை எடுக்கிறான்.]

திரைக்குப் பின்னிருந்து வருகிறான் புருஷோத்தமன்.

புரு. கண்டேன், கண்டேன்; திருவே, கண்டேன் உன்னை.
 கண்டேன், கனனிலே; கண்டேன், நனனிலே.

(மனோன்மணி கனனிலே கண்ட புருஷோத்தமனை

நனவிலே கண்டு தேளிந்து, காந்தத்தை இரும்புசேர்
எதுபோல அவனை அணுகி, அவன் கழுத்தில் மாலை
யிட்டு, நன் அறிவழிந்து, அவன் மார்பிற் தலைசாய்
கிறான்.)

பல. யார் இவன், சேரன்?

நாரா. சேரன், சேரன்!

சக. (சரன், சேரன்! சேரன், சேரன்!

புரு. (குடிலனை வேளியே இழுத்து நிறுத்தி) சேரன் நான்
அல்ல, இங்கே நிற்கிறான்.

சீவ. குடிலா குடிலா, உனக்கும் இக்கதியோ?

(குடிலன் தலைகுனிந்து தரைநோக்கி ஒன்றும் பேசாது
நிற்கிறான்.)

புரு. மகாராசா, உங்கள் மந்திரி என்னிடம் வந்தான்:
'சுருங்கை ஒன்று இருக்கிறது; வாருங்கள், சீவ
கனைப் பிடித்துக்கொடுக்கிறேன்' என்றான். சேரன்
சேரன் அல்லேன். உடனே அவனுக்குக் கைத்தலை
காற்றளை பூட்டி, உங்கள் மந்திரியின் துரோகத்தை
உங்களுக்குக் காட்ட இங்கே கொண்டுவந்தேன்.
பதுமநாபசுவாமி திருஅருளாலே கனவில் நான்
கண்ட என் காதலியை இன்று நனவிற கண்டேன்.
என் காதலியும் என்னைக் கண்டு எனக்கு மாலை இட்
டாள். போதும்; மற்றவிஷயங்கள் நாளைக்குப்
பார்த்துக்கொள்ளலாம்.

சீவ. குடிலா, இது மெய்யோ? (குடிலன் வாளா நிற்
கிறான்.)

நாரா. ஏன், வாயைத்திறந்து பேசுமே.

R. 17880

DURATION OF LOAN—Not later than the latest
date stamped below.

--	--	--

சுந். விடு, விடு; விசாரணைசெய்ய இது அல்லக் காமயம்
எல்லாம் நன்றே; நன்று முடியின், சிலக! என்ன
யோசனை? இதேகா உன் மகனையும் மருமகனையும்
வாழ்த்து.

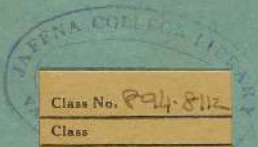
சீவ. மனோன்மணி! (மூர்ச்சை தெளிந்து தகப்பனைப்
பார்க்கிறாள்.) புருஷோத்தம! நீங்கள் இருவீரும்
மணியும் ஒளியும் போல, பூவும் மணமும் போல
நீடுழி வாழ்க!

சுந். பல்லாண்டு பல்லாண்டு, பல்லா யிரத்தாண்டு,
பல்கோடி தூறு யிரம்.

‘வாழ்க அத்தணர், வானவர், ஆணினம்;
வீழ்க தண்புளல், வேந்தரும் ஒங்குக
ஆழ்க தீயதெல் லாம்அரன் காமமே;
சூழ்க வையக மும்; துயர் தீர்கவே.’

முற்றிற்று

Class No. P94.8112

Class

Author & Brief Title

Fraser Kingsbury
Management

153

Class No. 894.8112

Class

Author & Brief Title

Francis Kingsbury
Manorama

Accession No. 12053

JAFANA COLLEGE LIBRARY
7 JAN 1963

Ar

== TAMIL ==

MORE TAMIL AND BETTER TAMIL
IS THE NEED OF TODAY
AND

Kingsbury's Tamil Classics

WILL HELP YOU LEARN
A SIMPLE AND CHASTE STYLE
BESIDES AN INTERESTING
INTRODUCTION TO

The Best Tamil Literature

— READ —

Rs. Cts.

- "Candrasahasa" (சாத்திரகாசம்) ... .. 0—50
- "Life of Jesus" (எசுவரலாறு) ... .. 1—50
- "Ahaporul Kural" (அகப்பொருட்டுரை) ... 0—25
- "Kadavul Valthuppa" (கடவுள்வாழ்த்துப்பு) 0—35
- "Manonmani" (மனோன்மணி பாடகம்) ... 0—65

Available From

R.

DANIEL POOR LIBRARY
JAFFNA COLLEGE ©

A10053

ARCHIVES